

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357229552/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

for så tror jeg, at der kan blive et rigtigt menneske ud af dig. Men jeg skal sige dig noget – som du ikke fortjener at høre: Nu kan du plukke mig i hundrede stykker og stro mig her på vejen, og hver eneste stump vil kravle efter dig og hænge fast på dig, så du aldrig får pillet mig af.

Jeg fortjener det ikke. Men jeg må dog sige dig, at der er en mærkelig splid mellem min fornuft og min følelse. De to erklærer gensidig hinanden fallit, og når jeg som nu ser dig for mig – –

Ja, kære, store ven, det er jo udmærket; det gifter vi os på. Nu med det samme!

Men din kunst, Helga?

Å, den – – ja det ved jeg ikke. Giv mig din hånd. Sådan. Hvad med min kunst? Jeg er så glad nu. Vi har det godt, vi to, ikke?

Hun er lykkelig, tænkte han. Hun er helt tilfreds, mens jeg sidder og overvejer et eller andet. For hende eksisterer der i dette øjeblik ikke andet end mig eller blot den hånd. Og dog har hun tvivlet, ligesom jeg har tvivlet. Hun har været kold, og hun har været nær ved at glemme mig. Der var en tid, da jeg i hendes øjne havde tabt næsten al betydning, og derved førte hun også mig ind i stor tvivl. Men det har hun glemt. Der findes i verden ikke andre mænd end mig. Det er hendes forrettighed, at hun har lov til stadig at være lykkelig på ny, fordi hun stadig glemmer sin tvivl. Selv jeg har øjeblikke, hvor mine tvivsmål blir mindre tydelige, men skal de helt udviskes, eller blir det mit hværv at få hendes tvivl til at slå rodder og gro fast?